Στην Υπαπαντή του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού (Άγιος Ησύχιος Ιεροσολύμων)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Φεβρουαρίου, 2018

Ἡ γιορτὴ λέγεται γιορτὴ τοῦ καθαρισμοῦ, ἀλλά δὲν θὰ κάνει λάθος κανείς, ἂν τὴν ὀνομάσει ἑορτή τῶν ἑορτῶν, Σάββατο τῶν Σαββάτων, ἅγια τῶν ἁγίων. Γιατί περιλαμβάνει ὅλο τὸ μυστήριο τῆς σάρκωσης τοῦ Χριστοῦ, περιγράφει ὅλο τὸ μυστήριο τοῦ Μονογενοῦς Κυρίου. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς κρατήθηκε ὡς βρέφος καὶ ὁμολογήθηκε ὅτι εἶναι Θεός, καὶ προσφέρθηκε στὴν ἀγκαλιά, καθισμένος σὰν σὲ θρόνο, ὁ Δημιουργός τῆς δικῆς μας φύσεως, καὶ πρόσφερε ἕνα ζευγάρι τρυγόνια λογικὰ στὸν Συμεὼν καὶ τὴν Ἄννα. Ἀλλά, ἂν συμφωνεῖτε, ἂς παρεμβάλουμε τὰ ἴδια τὰ εὐαγγελικὰ λόγια, γιατί ἐκεῖ θὰ δοῦμε τὴν παρεμβολὴ τοῦ Θεοῦ. Νὰ λοιπὸν πῶς διηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς γιορτῆς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: «*Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν μωσαϊκὸ νόμο, τὸν πῆγαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο, ὅπως εἶναι γραμμένο στὸν νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι κάθε ἀρσενικὸ πού ἀνοίγει μήτρα, πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο, καὶ νὰ προσφέρουν θυσία, σύμφωνα μ' ἐκεῖνο πού λέγει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο μικρὰ περιστέρια*». Ἔπρεπε Ἐκεῖνος, πού γιὰ χάρη μας ἔγινε δοῦλος, νὰ προσφέρει γιὰ μᾶς καθάρσια δῶρα· Ἐκεῖνος πού δὲν λυπήθηκε τὸ αἷμα του, νὰ μὴ λυπηθεῖ ἕνα ζευγάρι τρυγόνια. Νὰ λοιπὸν πού, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ νόμου σὰν νομοθέτης. Καὶ μολονότι αὐτός δίνει τὴν ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος, ὡστόσο δὲν ἀποφεύγει τὴ δουλεία (τὴν πιστὴ τήρηση) τοῦ γράμματος. **Δὲν παραβαίνει τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ, γιὰ νὰ γίνει στὸν κατάλληλο καιρὸ μάρτυρας ἀξιόπιστος**.

«*Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ*». Αὐτῶν. Ποιῶν; Γιατί ὁ Ἰωσὴφ οὔτε πατέρας ἦταν, οὔτε ὑποχρεωμένος γιὰ καθαρισμό, ἀλλ' **οὔτε καὶ ἡ Μαρία οὔτε καὶ τὸ βρέφος εἶχαν ἀνάγκη καθαρισμοῦ**. Γιατί λέγεται τὸ ἑξῆς: «Μιὰ γυναίκα, ἐὰν μείνει ἔγκυος καὶ γεννήσει ἀρσενικό, θὰ εἶναι ἑπτά ἡμέρες ἀκάθαρτη». 'Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν δέχθηκε σπέρμα, ἑπομένως δὲν χρειαζόταν καθαρισμό. «Μιὰ γυναίκα ἐὰν δεχθεῖ σπέρμα καὶ γεννήσει ἀρσενικὸ παιδί, θὰ εἶναι ἑπτά ἡμέρες ἀκάθαρτη». Γιατί; Ἐπειδὴ ἔφερε στὸν κόσμο δεύτερο Ἀδάμ. «Ἐὰν ὅμως γεννήσει θηλυκό, θὰ εἶναι ἀκάθαρτη δεκατέσσερις ἡμέρες».

Γιατί ὅμως ἐδῶ ὅρισε διπλάσιες ἡμέρες; Ἐπειδὴ ἄλλη Εὔα γεννιέται ἀπὸ τὴν Εὔα, τὸ σάπιο σκεῦος, τὸ ἀδύνατο ἀγγεῖο, τὸ σπασμένο σταμνί, αὐτὴ πού ὁδηγεῖ στὴν παρακοή, ἡ σύμβουλος τοῦ δράκοντα. Ὅ**πως ὅμως ἄκουσες τὰ ἐγκλήματα τῆς**

γυναίκας, ἔλα τώρα νὰ μάθεις καὶ τὸ κατόρθωμά της. Ἡ γυναίκα εἰσήγαγε τὴν παρθενία στὴ ζωή, χώρεσε στὴν κοιλιὰ της τὸν Θεό, τὸν Ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσει ὁλόκληρη ἡ κτίση. Γέννησε μὲ σάρκα Ἐκεῖνον πού ἀνέπλασε τὸ γένος μας, ὑποδέχθηκε πρώτη τὸν Ἰησοῦ ἀπό τούς νεκρούς, πρώτη ἄρχισε τὸ κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως, πρώτη ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς στοὺς μαθητές. «Γυναίκα», λέγει, «πού θὰ δεχθεῖ σπέρμα». Ἡ Θεοτόκος βέβαια ἦταν γυναίκα, ἀλλά δὲν ἔπαθε αὐτὰ πού παθαίνουν οἱ γυναῖκες. Γιατί ἡ κοιλιά της δὲν δέχθηκε σπέρμα ἀνδρός, τὸ χωράφι τῆς Μαρίας δὲν εἶδε ἀλέτρι, τὸ παρθενικὸ ἀμπέλι δὲν δοκίμασε ἀξίνα, ὥστε ἡ προσφορὰ δὲν ἦταν γι' αὐτήν, ἀλλ' **ἔγινε γιὰ ὅλον τὸν κόσμο**. Γιατί γιὰ μᾶς ὁ Χριστὸς περιτέμνεται, γιά μᾶς καὶ βαπτίζεται, γιὰ μᾶς τελοῦνται τὰ καθάρσια τοῦ νόμου. Ὅταν δακρύζει, ξεπλένει τὴ φύση. Ὅταν ραπίζεται, ἐλευθερώνει τὴ δική μας αἰχμαλωσία. Ὅταν σηκώνει τὸν σταυρό, ἐμᾶς ἐλαφρύνει ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅταν φτύνεται, ἀπαλλάσσει τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ φτυσίματος.

«*Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ τους, τὸν ἔφεραν στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως εἶναι γραμμένο στὸ νόμο, ὅτι κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού ἀνοίγει μήτρα, θὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο*». Αὐτά λέγει ὁ νόμος. Ὅμως ὁ Χριστός, ὅπως εἴπαμε, σὰν νομοθέτης, ἐκπλήρωσε τὸν νόμο πάνω ἀπὸ τὸν νόμο. Γιατί δὲν ἄνοιξε, ἀλλ' ἄφησε κλεισμένη τὴν πύλη τῆς Παρθένου. Δὲν ἐσύλησε τὴ σφραγίδα τῆς φύσεως, δὲν ἔβλαψε ἐκείνη πού τὸν γέννησε, καθόσον **ἄφησε ἀκέραιο τὸ σχῆμα τῆς παρθενίας σ' αὐτήν**. Ἐὰν ὅμως δὲν πιστεύεις, μάθε ἀπὸ τὸν **Ἰεζεκιήλ**: «*Καὶ μὲ ἔστρεψε πρὸς τὸ δρόμο τῆς ἐξωτερικῆς πύλης τῶν ἁγίων, πού ἔβλεπε πρὸς ἀνατολάς καὶ ἦταν κλεισμένη, καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος: Ἡ πύλη αὕτη θὰ μείνει κλεισμένη, δὲν θὰ ἀνοιχθεῖ, καὶ κανένας δὲν θὰ περάσει ἀπὸ αὐτὴν γιατί ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ θὰ μπεῖ καὶ θὰ βγεῖ, καὶ θὰ μείνει κλεισμένη*». «*Κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού ἀνοίγει μήτρα, θὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο*». Ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον ἅγιος. Ὅσο λοιπὸν ὑπερέχει ὡς πρὸς τόν ἁγιασμό, τόσο περισσότερο πλεονεκτεῖ καὶ στὴ γέννηση, καὶ ξεπερνᾶ τὴν ἐντολὴ τοῦ νόμου. Μήπως ὅμως ὁ Λουκᾶς, λέγοντας, «*Νὰ προσφέρουν θυσία, ὅπως ὁρίζει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἕνα ζευγάρι τρυγονιῶν, ἢ δύο μικρὰ περιστέρια*», περιόριζε τὸν νόμο; Δὲν τὸ κάνει αὐτὸ κατεχόμενος ἀπὸ ἄγνοια, ἀλλ' ὁδηγούμενος ἀπὸ σοφία. Γιατί ὁ νόμος ὅριζε νὰ προσφέρουν ἀρνὶ καὶ μικρὸ περιστέρι, κι ὅταν ἐκεῖνος πού ἔκαμνε τὴν προσφορὰ ἦταν ἄπορος, ὅριζε νὰ προσφέρει ἕνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δύο μικρὰ περιστέρια καὶ σεμιγδάλι. Ὁ Λουκᾶς ὅμως ἄφησε τὴν προσφορὰ τοῦ πλουσίου, καὶ ἀνέφερε τὴν προσφορὰ τοῦ φτωχοῦ, ἐκείνου πού ἔγινε γιὰ χάρη μας φτωχὸς μὲ τὴ θέλησή του. Δὲν ὑπῆρχε, λέγει, κατάλυμα γι' αὐτόν· ἀπὸ ποῦ νὰ εἶχε ἀρνί γιά νά προσφέρει θυσία στόν Θεό; Ἀφοῦ σπαργανώθηκε στὴ φάτνη, ἀπὸ ποῦ θὰ εὕρισκε ἀρνί; Μᾶλλον δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀρνί, ἀφοῦ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀληθινὸ πρόβατο. Θυσίαζε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του γιὰ χάρη τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἀνέφερε ἐκεῖνο πού πρόσταζε ὁ νόμος, καὶ δήλωσε τί ἔκανε ὁ Χριστός.

Στὴ συνέχεια λέγει: «*Ὑπῆρχε στὰ Ἱεροσόλυμα κάποιος ἄνθρωπος πού ὀνομαζόταν*

Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος καὶ εὐλαβὴς καὶ περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ· ὑπῆρχε ἐπάνω του Πνεῦμα ἅγιο, καὶ τοῦ εἶχε προφητευθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». Ὁ πλοῦτος τοῦ Συμεὼν ἦταν πολὺς καὶ ποικίλα τὰ ὅπλα τοῦ στρατηγοῦ. Τὸ φυτὸ εἶναι γεμάτο καρπούς, τὸ ἀμπέλι εἶναι γεμάτο σταφύλια. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, ἀλλά ὀνομαζόταν καὶ Συμεών, καὶ ἐπὶ πλέον δίκαιος, ἀλλά καὶ εὐσεβής, καὶ ἀκόμα ζητοῦσε παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ἰσραήλ, καὶ ὑπῆρχε καὶ Πνεῦμα ἅγιο ἐπάνω του, ἀλλά καὶ «*τοῦ εἶχε προφητευθεῖ, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει, προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου*». «*Ὑπῆρχε ἄνθρωπος*». Ποῦ; Στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ λέξη περιέχει ἔκπληξη, ὁ λόγος εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαυμασμό. Ὑπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ προφήτης Σοφονίας παρουσιάζει τὸν Θεὸ νὰ λέγει: «*Θὰ ψάξω τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ λυχνάρι, καὶ δὲν θὰ τὴ βρῶ*». Χρειάζεται καὶ λυχνάρι τὸ φῶς; Ὄχι, λέγει· ἀλλά λυχνάρι ὀνομάζει τὸν νόμο. «*Καὶ νά, ὑπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, πού ὀνομαζόταν Συμεών*». Καὶ τί σημαίνει τὸ ὄνομα αὐτό; «*Ἀκοὴ Θεοῦ*». Ὥστε εἶχε ὄνομα τέτοιο πού ταίριαζε στὴ ζωή του, κατὰ πρόβλεψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί,**ὅπου ὑπάρχει ἀκοή τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὁπωσδήποτε ὑπάρχει καὶ ὑπακοὴ νόμου καὶ τήρηση ἐντολῶν, δρόμος ἀγαθοῦ βίου, σκοπὸς σωτηρίας, πού φθάνει στὸ τέλος· μὲ αὐτὰ χαρακτηρίζεται ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος** , γιὰ τὸν ὁποῖο πρόσθεσε ὅλα αὐτά.

«*Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν δίκαιος καὶ εὐλαβής, καὶ περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ*». **Αὐτὸ εἶναι δίκαιος σκοπός, τὸ νὰ μὴ ζητᾶ κανεὶς τὸ δικό του, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἄλλου καὶ τῶν πολλῶν. Νὰ «ἀποβλέπει στὴν κοινὴ σωτηρία καὶ ὄχι στὴ δική του ἀπόλαυση».** «*Καὶ Πνεῦμα ἅγιο*», λέγει, «*ὑπῆρχε σ' αὐτόν*». Ὁ Συμεὼν ἦταν ὄχημα τοῦ Κυρίου, θρόνος τοῦ Θεοῦ, καὶ γι' αὐτὸ δέχθηκε μὲ τὰ χέρια του τὸν βασιλιὰ τῶν αἰώνων. «*Καὶ ὑπῆρχε γι' αὐτὸν προφητεία, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου*». Ἡ προφητεία λοιπὸν μεταβιβάζεται ἀπὸ ζωὴ σὲ ζωή, ἀπὸ τὸ φῶς πηγαίνει στὸ φῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα μεταπηδᾶ στὴν ἡμέρα. Δὲν παλιώνει, ἀλλὰ ἀνακαινίζεται, τὸν καιρὸ τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου δέχεται τὴν ἀνανέωση. «*Αὐτὸς πῆγε μὲ ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ ἱερό*». Ἡ πηγὴ ὁδήγησε τὸν διψασμένο στὴν πηγή. «*Καὶ καθὼς ὁδηγοῦσαν οἱ γονεῖς τὸ παιδὶ Ἰησοῦν μέσα στὸ ἱερὸ γιὰ νὰ ἐκτελέσουν γι' αὐτὸν τὰ ἔθιμα τοῦ νόμου, ὁ Συμεὼν τὸ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του*». Πῆρε στὰ χέρια του Αὐτὸν πού κρατᾶ στὸ χέρι του τὴν κατοικημένη γῆ καὶ τὴν ἀκατοίκητη, αὐτὸν πού μέτρησε μὲ τὸ χέρι του τὸ νερό, καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ σπιθαμή του, καὶ ὅλη τὴ γῆ μὲ τὴ χούφτα του. Καὶ πῶς ὁ Συμεὼν πρόσφερε θυσία πού δὲν ἀνῆκε σ' αὐτόν; Καθόσον δὲν ἦταν ἱερέας. Δὲν ἀναφέρεται αὐτό· αὐτὸς οὔτε Λευίτης ἦταν, οὔτε νεωκόρος -γιατί μόνο στὴ φυλὴ τοῦ Λευὶ εἶχε ἀνατεθεῖ μὲ κλῆρο τὸ λειτουργικὸ ἔργο. Δὲν ἦταν ἱερέας, ἀλλ'**ἦταν δίκαιος. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔχει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της τὴν Ἱερωσύνη** . Δὲν ἦταν Λευίτης, ἀλλ' ἦταν εὐλαβής, καὶ **ὁ εὐλαβὴς ἔχει ἀπὸ μόνος του τὸ χρίσμα**.

«*Καὶ κρατώντας τὸ βρέφος εἶπε· Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλό σου, Κύριε, εἰρηνικὰ*

σύμφωνα μὲ τὸν λόγο σου». Τώρα ἀπόλυσέ τον γιατί ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς συγχωρήσεως, ἦρθε ἡ λύτρωση τῶν αἰχμαλώτων, ἡ διαγραφὴ τῶν χρεῶν. Γεννήθηκε βασιλιάς, ὁ Ὁποῖος ἐλευθερώνει τούς φυλακισμένους, ἀπαλλάσσει τούς δεμένους ἀπὸ τὰ δεσμά τους, ἀνακαλεῖ τοὺς νεκροὺς στὴ ζωή, ἐλαφρύνει τὸ φόρο τῆς γῆς. «*Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλο σου, Κύριε*». Πῶς ξέρεις ὅτι εἶναι ὁ Κύριος; Βλέπω τὸν Κύριο, λέγει, ντυμένον τὴ μορφὴ δούλου. Δὲν θὰ φοροῦσε τὴ μορφὴ δούλου, ὄντας Κύριος, ἂν δὲν εἶχε σκεφθεῖ νὰ ντύσει τὸν δοῦλο μὲ τὴ μορφὴ τοῦ Κυρίου. Δὲν θὰ ἄλλαζε τὴ θέση του, οὔτε θὰ ταπεινωνόταν, ὄντας ψηλός, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἀνεβάσει τὸ ταπεινὸ ψηλά. Ἀλλὰ πῶς τὸν ἀπολύεις; «Σύμφωνα μὲ τὸν λόγο σου, εἰρηνικά». Ἀφοῦ δηλαδὴ μὲ τὸν λόγο σου δημιούργησες τὴν κτίση, ὁπωσδήποτε μὲ τὸν λόγο σου ἐλευθερώνεις τὸν ἄρχοντα τῆς κτίσεως. «Μὲ εἰρήνη». Μὲ ποιὰ εἰρήνη; Τὴν εἰρήνη τοῦ σταυροῦ. Γιατί ἐκεῖνο τὸ μαχαίρι τοῦ τυράννου ἔκοψε τὸ κεφάλι, καὶ ἔδωσε εἰρήνη σ’ ἐκείνους πού στρατεύθηκαν μαζὶ μὲ τὸν Χριστό. «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου πού ἑτοίμασες*». Εἶδαν αὐτό πού πολλοὶ ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν καὶ δὲν τὸ εἶδαν, Θεὸ μὲ σάρκα, ἥλιο πού φωτίζει μὲ συννεφιά. «*Εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου*»· δηλαδή, εἶδαν τὴ σάρκωσή σου, μὲ τὴν ὁποία πραγματοποίησες τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Γιατί **δὲν εἶδα γυμνὴ θεότητα, ἐπειδὴ τὸν Θεό, ὅπως εἶναι στὴν οὐσία, κανεὶς ἀπό τούς ἀνθρώπους δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δεῖ** . «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου, πού ἑτοίμασες γιὰ ὅλους τούς λαούς, ἕνα φῶς πού θὰ εἶναι ἀποκάλυψη γιὰ τούς ἐθνικούς, καὶ δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραηλιτικὸ*». Εἶναι κοινὰ καὶ ἀχώριστα τὰ ἀγαθά στοὺς Ἰουδαίους καὶ τούς ἐθνικούς. Ἂς μὴ ζηλεύει λοιπὸν ὁ Ἰουδαῖος, οὔτε νὰ στενοχωρεῖται ὁ Φαρισαῖος, οὔτε νὰ μπαίνει σὲ πειρασμὸ ὁ Γραμματέας. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴ βασιλεία του ὁ Ἡρώδης. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴν ἱερωσύνη του ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας. αὐτός πού ἦρθε δίνει σὲ ὅλους, καὶ ἀπὸ κανέναν δὲν παίρνει. Σκορπάει μὲ ἀφθονία, χαρίζει χωρὶς μέτρο.

«*Ἀλλὰ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του, ἀκούοντας αὐτά πού εἶπε ὁ Συμεών, ἀπόρησαν*» πῶς ὁ Χριστὸς ἀνέχεται νὰ γίνει υἱός ἀνθρώπου. Ἀπόρησε ἡ Μαρία, πῶς μιὰ κοιλιὰ γυναίκας χώρεσε τὸν Θεό. Πῶς ἡ δούλη γέννησε Ἐκεῖνον πού ἐλευθερώνει τὴν κτίση. «*Καὶ εἶπε στὴ μητέρα του ὁ Συμεὼν αὐτός εἶναι προορισμένος γιὰ τὴν πτώση καὶ ἀνύψωση πολλῶν μεταξὺ τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ὡς σημεῖο γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ὑπάρχει ἀντιλογία*». Γιὰ τὴν πτώση ἐκείνων πού ἐπιμένουν στὴν ἀπιστία, καὶ γιὰ τὴν ἀνύψωση ἐκείνων πού ἀπὸ τὴν ἀπιστία θὰ ἔρθουν στὴν πίστη. Ὁ Χριστὸς ἦταν πέτρα προορισμένη γιὰ οἰκοδομή, ἀλλά σκόνταφταν ἐπάνω της ἐκεῖνοι πού περιπλανιόνταν, ἔχοντας τυφλὰ τὰ μάτια τους. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταλογίζεται σ’ αὐτόν ἡ πτώση τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλά ἡ ἀνάσταση. Γιατί, ἂν μόνο ἔπεφταν καὶ δὲν σηκώνονταν, δίκαια θὰ μποροῦσες νὰ ὑποπτευθεῖς τὸν αἴτιο τῆς πίστεως. Ἐφόσον ὅμως ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς πέφτουν ἀπὸ ὀλιγωρία, σηκώνονται, ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ πτώση ἐκείνων πού εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ ραθυμία. Δὲν ἔπεσαν ὁ Ἰούδας μαζὶ καὶ ὁ Πέτρος; Ὁ πρῶτος ἐπειδὴ εἶπε, «*Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, γιὰ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω;*» ἐνῶ ὁ ἄλλος λέγοντας, «*θὰ θυσιάσω τὴ ζωή μου γιὰ σένα*». Ἔπρεπε δηλαδὴ αὐτὸς νὰ ξέρει, ὅτι ἕνας θνητὸς δὲν θυσιάζει τὴ ζωή του γιὰ τὴν ἀθανασία.

Καὶ ἀλλοῦ πάλι: «*Ἐὰν χρειασθεῖ νὰ πεθάνω μαζί σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ*». Ἔπρεπε νὰ πεῖ: Ἐὰν μὲ ἐνισχύσεις, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ. Ἐὰν μὲ ἀσφαλίσεις, ἐγώ ὁ ἀδύναμος δὲν θὰ φοβηθῶ τὸ ναυάγιο. Ἐὰν πάρεις μέρος στὸν πόλεμο, δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο. Ἀλλὰ τὸ ἕνα ἦταν ἁμάρτημα τῆς γλώσσας, ἐνῶ τὸ ἄλλο τῆς καρδιᾶς. Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος πού ἔπεσε σηκώθηκε, καὶ ἔγινε ὁδηγὸς πολλῶν ἄλλων πού ἔπεσαν. Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸ βάθος στὸ βόθρο, ἔρριξε τὰ ἀργύρια, καὶ παίρνοντας σχοινί, κρεμάσθηκε.

Ὁ σταυρὸς εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Πράγματι ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν σταύρωναν ὁ ἥλιος κρυβόταν, ἡ συναγωγὴ συκοφαντοῦσε, καὶ ἡ γῆ σαλευόταν. Ὁ λαὸς φώναζε, «*Σταύρωσέ τον*», ἀλλά οἱ πέτρες, μὴ ὑποφέροντας τὸ μέγεθος τῆς βλασφημίας, σχίζονταν. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς ἔλεγαν, «*Θυμηθήκαμε, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ὅταν ζοῦσε εἶπε: Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνασταίνομαι*», ἐνῶ ὁ ἑκατόνταρχος φώναζε: «*Πραγματικὰ ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ αὐτός*». Ἀλλὰ καὶ **μέχρι τώρα τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ εἶναι γιὰ τοὺς Ἰουδαίους σκάνδαλο, καὶ γιὰ τοὺς ἐθνικούς μωρία, ἐνῶ γιὰ μᾶς τοὺς καλεσμένους τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ**. «*Καὶ τὴ δική σου τὴν ψυχὴ θὰ τὴν διαπεράσει ρομφαία, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ διαλογισμοὶ πολλῶν*». Ρομφαία ὀνομάζεται ἡ διχόνοια, ἐπειδή, ὅπως ἡ ρομφαία σχίζει καὶ κομματιάζει τὰ σώματα, ἔτσι καὶ ἡ διχόνοια τὶς ψυχὲς μὲ τὴν ἀμφιβολία. Γιατί, ἂν καὶ ἦταν παρθένος, ὅμως ἦταν γυναίκα. Ἂν καὶ ἦταν Θεοτόκος, ἦταν ὅμως ἀπὸ τὸ δικό μας φύραμα. Ρομφαία λοιπὸν διατρυποῦσε τὴν ψυχή της, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ σκέψεις πολλῶν καρδιῶν, οἱ διαφορές γιὰ τὸν Χριστὸ κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ πάθους, πού δὲν δέχονταν αὐτόν ἄλλοτε ὡς προφήτη καὶ ἄλλοτε ὡς λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, δοκιμάζοντας μεγάλη ἀμφιβολία γι' αὐτά, ἐξαιτίας τοῦ σάλου ἀπὸ τὸ πάθος, ὥστε οἱ γύρω ἀπὸ τὸν Κλεώπα μαθητὲς νὰ λένε ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν Χριστό: «*Σὺ ὁ ἴδιος κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δὲν ξέρεις αὐτὰ πού ἔγιναν τὶς μέρες αὐτές;*». Καὶ ὅταν ρωτήθηκαν, ποιά; Ἀπάντησαν: «*Τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ὁ Ὁποῖος ἦταν προφήτης*» καὶ τὰ λοιπά. Τὸν θεωροῦσαν λοιπὸν ὡς προφήτη καὶ λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλ' ἐξαιτίας τοῦ πάθους κινδύνευαν νὰ ἀμφισβητήσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀντίληψη, ὅτι εἶναι λυτρωτὴς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ αὐτό δὲν γινόταν ἄδικα, ἀλλά γιὰ νὰ δείξει, ὅτι «*τὸ μωρὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι πιὸ σοφὸ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν ἀνθρώπων*». Γιατί μὲ τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ ὅλοι κοσκινίσθηκαν καὶ συνταράχθηκαν, ὄχι μόνο οἱ ἁπλοί μαθητές του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ οἱ ἐκλεκτοί, καὶ ἡ μητέρα του. Αὐτό στήριξε ὅλη τὴν οἰκουμένη, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, μέσω τοῦ Ὁποίου καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ὁποῖο ἡ δόξα ἀνήκει στὸν Πατέρα, μαζὶ μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ σ ὅλους τούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

(Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις "Γρηγόριος Παλαμᾶς". Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr*)*